

Sygn. akt II Ka 362/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 sierpnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Sędziowie:	SO Krystyna Święcicka (spr.) SO Andrzej Wach
Protokolant:	st. sekr. sądowy Beata Defut-Kołodziejak

przy udziale Prokuratora Andrzeja Michalczuka

po rozpoznaniu w dniu 9 sierpnia 2013 r.

sprawy **D. Ł.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 191 §1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 22 kwietnia 2013 r. sygn. akt VII K 744/12

zmienia wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 66§1 kk i art. 67§1 kk postępowanie karne przeciwko D. Ł. warunkowo umarza, ustalając okres próby na 1 (jeden) rok; zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 60 zł opłaty za obie instancje oraz 110 zł tytułem wydatków poniesionych w sprawie.

Sygn. akt II Ka 362/13

UZASADNIENIE

D. Ł. został oskarżony o to, że w dniu 9 lipca 2012 r. na ulicy (...). (...) w S. stosował groźbę bezprawną wobec W. F. uszkodzenia ciała i pozbawienia życia w celu zmuszenia do zaniechania wykonania docieplenia i elewacji budowlanego budynku usługowo - handlowego, to jest o czyn z art. 191 § 1 kk.

Wyrokiem z dnia 22 kwietnia 2013 r. Sąd Rejonowy w Siedlcach:

I. Oskarżonego D. Ł. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 191 § 1 kk w zw. z art. 58 § 3 kk wymierzył mu karę grzywny w rozmiarze 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych.

II. Zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 90 (dziewięćdziesiąt) złotych tytułem wydatków postępowania oraz 80 (osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Apelację od powyższego wyroku wniósł oskarżony, zaskarżając go na podstawie art. 444 kpk oraz art. 425 § 1 i 2 kpk w całości na swoją korzyść. Na podstawie art. 427 § 1 i 2 oraz art. 438 pkt 3 kpk zaskarżonemu wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, mogący mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, a polegający na przyjęciu, iż na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego można przypisać oskarżonemu winę w zakresie stosowania groźby bezprawnej wobec W. F. uszkodzenia ciała i pozbawienia życia w celu zmuszenia do zaniechania wykonania docieplenia i elewacji budynku usługowo – handlowego to jest o czyn z art. 191 § 1 kk.

Podnosząc powyższy zarzut, na podstawie art. 427 § 1 kpk i art. 437 § 1 i 2 kpk oskarżony wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Na rozprawie odwoławczej obrońca oskarżonego poparł apelację i wnioski w niej zawarte, a oskarżony przyłączył się do stanowiska swojego obrońcy.

Prokurator wniósł o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wniesiona w sprawie apelacja jest niezasadna i na uwzględnienie nie mogła zasługiwać. Z urzędu jednak w ocenie Sądu Okręgowego należało zwrócić uwagę na nazbyt surową ocenę zachowania się oskarżonego pod kątem jego odpowiedzialności karnej.

Podkreślenia wymaga fakt, iż wbrew wywodom apelującego, Sąd I instancji przeprowadzając postępowanie karne w tej sprawie, prawidłowo ustalił stan faktyczny oraz trafnie dokonał jego prawnej kwalifikacji. Do istoty przestępstwa określonego w art. 191 § 1 kk należy zastosowanie przemocy wobec osoby lub groźby bezprawnej w celu zmuszenia innej osoby do określonego działania, zaniechania lub znoszenia. Jednocześnie w okolicznościach przedmiotowej sprawy brak jest podstaw do podzielenia poglądu skarżącego, jakoby jego agresywne wypowiedzi kierowane wobec W. F. nie stanowiły groźby bezprawnej w celu zmuszenia go do opuszczenia posesji oskarżonego i zaniechania przeprowadzenia na tej posesji niezbędnych prac budowlanych, wynikających z realizacji inwestycji budowlanej realizowanej na sąsiedniej działce, prac znajdujących swoje uzasadnienie w treści ostatecznej w postępowaniu administracyjnym decyzji o zezwoleniu na czasowe korzystanie z jego posesji właśnie w tym celu. W ocenie Sądu Okręgowego słusznie Sąd Rejonowy wobec zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego uznanego za wiarygodny, uznał, że zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona przestępstwa z art. 191 § 1 kk.

Należy zauważyć, iż zarzuty sformułowane w treści apelacji zasadniczo sprowadzają się do usprawiedliwienia zachowania oskarżonego, stanem wzburzenia emocjonalnego, spowodowanego jego zdaniem bezprawnym wejściem pokrzywdzonego na jego posesję. Natomiast w ocenie Sądu II instancji podnoszone przez apelującego okoliczności są całkowicie nieistotne dla bytu przedmiotowego w sprawie przestępstwa. Szczególnie wobec tego, że sam apelujący zasadniczo nie kwestionuje poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych, mianowicie tego, że kierował do pokrzywdzonego wypowiedzi określonej treści, w celu zmuszenia go do zaniechania wykonania prac budowlanych podjętych na posesji oskarżonego, nie respektując ostatecznej decyzji administracyjnej sankcjonującej takie uprawnienie pokrzywdzonego.

Ponadto zdaniem Sądu Odwoławczego, nie można zgodzić się z oskarżonym, iż pokrzywdzony przebywając w asyście ochroniarzy i policji, słysząc wypowiedziane przez niego groźby, nie odczuwał żadnego lęku. Analiza materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie prowadzi do wniosku, że pokrzywdzony z uwagi na wcześniejsze zachowanie oskarżonego, przystępując do realizacji prac budowlanych w oparciu o decyzję administracyjną zezwalającą na czasowe korzystanie z działki oskarżonego, obawiając się gwałtownej i agresywnej jego reakcji, zwrócił się o asystę pracowników ochrony. Następnie zaś po wypowiedzeniu przez oskarżonego gróźb pozbawienia życia i obawiając się ich spełnienia, pokrzywdzony opuścił jego posesję i wezwał funkcjonariuszy policji. Co więcej nawet

w obecności interweniujących funkcjonariuszy policji, oskarżony wypowiedział groźby pozbawienia życia W. F., używając przy tym słów wulgarnych i powszechnie uznawanych za obelżywe, co funkcjonariusze ci potwierdzili składając zeznania w charakterze świadków. Ponadto gdy funkcjonariusze policji wrócili do K., oskarżony ponownie wypowiedział groźby wobec pokrzywdzonego, na skutek czego ponownie wezwani przyjechali na miejsce budowy. Zdaniem Sądu Okręgowego subiektywne odczucia pokrzywdzonego o istnieniu obawy spełnienia przez oskarżonego wypowiedzianej groźby, w okolicznościach niniejszej sprawy, wobec zacieklego konfliktu stron, są obiektywnie uzasadnione.

Niemniej jednak analiza akt sprawy, zdaniem Sądu Okręgowego, wskazuje, iż zaistniałe w niniejszej sprawie okoliczności zdarzenia dają uzasadnione podstawy do skorzystania w tej sytuacji z instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego. Zauważyć bowiem należy, iż instytucja warunkowego umorzenia postępowania z założenia ma znajdować zastosowanie tam, gdzie nie ma potrzeby, ze względu na cele kary, jej wymierzania i doprowadzania do wyroku skazującego. Ma zatem zastosowanie do drobnej przestępczości, a więc czynów zabronionych, których górna granica zagrożenia karą nie przekracza 3 lat pozbawienia wolności, zaś stopień ich społecznej szkodliwości nie jest znaczny.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszego postępowania należy zwrócić uwagę, iż nie bez znaczenia dla oceny kontekstu całej sprawy pozostaje fakt, iż strony są ze sobą skonfliktowane w materii szczególnie wzbudzającej emocje, a dotyczącej naruszenia prawa własności. Tym samym pomijając fakt, iż w ramach zasad współzycia społecznego i uprzejmości sąsiedzkiej, oskarżony winien wykazać zrozumienie dla inwestycji pokrzywdzonego i umożliwić mu przeprowadzenie prac budowlanych udostępniając mu część swojej nieruchomości w zakresie niezbędnym do ich przeprowadzenia, nie można pominąć tego, że od zawsze to właśnie własność nieruchomości wzbudzała i nadal wzbudza wielkie emocje i spory, szczególnie zaś z perspektywy relacji sąsiedzkich. Zauważyć również należy, że oskarżony został zaskoczony przystąpieniem pokrzywdzonego do prac budowlanych, albowiem przed ich rozpoczęciem nie otrzymał decyzji Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, nie znał jej treści i nie był przygotowany na jej wykonanie, czyli rozebranie ogrodzenia jego posesji i wkroczenia na jej teren pracowników budowlanych. W tych okolicznościach w ocenie Sądu II instancji, wzburzenie oskarżonego zaistniałe na skutek działania pokrzywdzonego, jest częściowo zrozumiałe i przekonuje również o niezbyt wysokim stopniu społecznej szkodliwości popełnionego czynu.

W związku z powyższym, zdaniem Sądu Okręgowego, zbiorcza ocena przytoczonych powyżej okoliczności oraz fakt, iż oskarżony nie był dotychczas karany sędownie i prowadzi ustabilizowany tryb życia, daje w pełni uzasadnione podstawy do przyjęcia, iż warunkowe umorzenie postępowania karnego w wystarczającym stopniu uzmysłowi mu nieopłacalność w przyszłości tego rodzaju zachowań i tym samym będzie stanowiło dla niego skuteczny środek probacyjny. Z tych też właśnie powodów Sąd II instancji zmienił zaskarżony wyrok i postępowanie karne wobec oskarżonego D. Ł. warunkowo umorzył na okres próby wynoszący 1 rok. W ocenie Sądu Odwoławczego ustalony właśnie na takim poziomie okres próby pozwoli na skuteczną kontrolę oskarżonego, pod kątem przestrzegania przez niego porządku prawnego.

O opłatach za obie instancje orzeczono na podstawie art. 10 i 7 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973 r. (Dz.U. Nr 49, poz. 223 z 83 r. z późn. zm.). Natomiast rozstrzygnięcie o wydatkach za postępowanie odwoławcze znajduje swoje uzasadnienie w treści art. 634 kpk w zw. z art. 629 kpk.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk i art. 456 kpk orzekł jak w wyroku.